

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 709/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 10 września 2021 roku w sprawie sygn. akt VII K 395/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Z uwagi na treść i związek zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego, odnoszących się do obu czynów, a mianowicie:</p> <p>1. obrazę przepisów postępowania art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów, przez błędną ocenę zgromadzonego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>materiału dowodowego poprzez jej dowolność, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych opisanych w kolejnym zarzucie,</p> <p>2. błąd w ustaleniach faktycznych mających istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - błędne przyjęcie, iż ilość posiadanego środka była znaczna, w następstwie błędne zakwalifikowanie czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, - błędne przyjęcie, iż oskarżony posiadał środek odurzający w celu jego dalszego udzielania a nie na własny użytek, - błędna ustalenia sposobu życia i zachowania oskarżonego, co przełożyło się na wyższy wymiar kary, <p>zostaną one rozpoznane łącznie.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>				

zasadny albo niezasadny		
Przede wszystkim, odnosząc się do powyższych zarzutów - w ocenie sądu odwoławczego sprowadzających się do zanegowania ustaleń sądu I instancji i co istotne niezasadnych - na wstępie dla jasności konkluzji, nakreślić trzeba, że podnoszenie przez skarżącego błąd w ustaleniach faktycznych nie może polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego, a co więcej, wskazywać musi na merytoryczną niesłuszność wniosków sądu I instancji wyprowadzonych z określonego materiału dowodowego (por.		

uchwała Sądu
Najwyższego z dnia
17 .09.2019 r.,
I DO 39/19,
opubl. Legalis).
Skarżący nie może
więc ograniczyć
się do wskazania
rozbieżności
pomiędzy stanem
faktycznym
ustalonym przez sąd
a postulowanym
przez niego, ale
powinien wykazać,
na czym polega
błąd w ustaleniu
stanu faktycznego.
Może być on słuszny
tylko wówczas, gdy
zasadność ocen i
wniosków,
wyprowadzonych
przez sąd orzekający
z okoliczności
ujawnionych w toku
przewodu sądowego,
nie odpowiada
prawidłowości
logicznego
rozumowania.
Zarzut ten nie jest
uzasadniony, gdy
(jak w tym wypadku)
sprowadza się do
zakwestionowania
stanowiska sądu czy
do polemiki z
jego ustaleniami.
Sama możliwość
przeciwstawienia
ustaleniom sądu
odmiennego
poglądu nie
wystarcza do
wniosku o
popelnieniu przez
sąd istotnego błędu
ustaleń. Zarzut taki
powinien wskazywać

nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, czego skarżący skutecznie nie czyni (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 14.11.2019 r., II AKa 143/19, Legalis; podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 07.11.2019 r., II AKa 173/19, Legalis). A zatem, zestawiając powyższe postulaty z wywodami apelanta nie można zgodzić się z sugestią, jakoby Sąd Rejonowy poczynił błędne ustalenia faktyczne - w opisanym w skardze apelacyjnej zakresie - które rzekomo miały wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Podobnie ma się rzecz w odniesieniu do podniesionego przez skarżącego zarzutu obrazy przepisów postępowania generalnie sprowadzającego się do zanegowania oceny materiału dowodowego przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy, który okazał niezasadny. Bowiem przekonanie sądu o wiarygodności

określonych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów jedynie wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w uzasadnieniu (zobacz: OSNKW 7-9/1991, poz.41). Pamiętać należy, iż konsekwencją zasady prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) jest wymóg, aby ustalenia faktyczne, w oparciu o które następuje orzekanie, były udowodnione, tylko wówczas można przyjąć, że są one prawdziwe, czyli zgodne z

rzeczywistością.
Zobowiązuje ona organy procesowe do dołożenia – niezależnie od woli stron – maksymalnych starań i wyczerpania wszelkich dostępnych środków poznania prawdy. Organy procesowe w ramach swobodnej oceny dowodów są ustawowo zobligowane do ukształtowania przekonania dopiero na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów ocenianych według zasad prawidłowego rozumowania z pełnym wykorzystaniem dostępnej wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.). Kodeks nie narzuca żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów i nie wprowadza różnic do wartości poszczególnych dowodów. Zasada prawdy materialnej jest adresowana do wszelkich organów procesowych. Nie da się jednak zawsze bezwzględnie ustalić przebiegu zdarzenia, lecz niekiedy tylko

w takim zakresie, na jaki zezwalają na to zebrane dowody oraz dostępna wiedza i ukształtowane na jej podstawie doświadczenie życiowe. W toku prowadzonych czynności uprawnione organy mają jednak obowiązek wnikliwego zbadania i uwzględnienia wszystkich okoliczności zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.). Wyrok musi być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych które go podważają. Pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności, mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy, stanowi oczywistą obrazę przepisu art. 410 k.p.k. Podzielić też należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu

art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r., IV KK 104/18, opubl. Legalis).

W aspekcie powyższego apelacja oskarżonego nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w apelacji - po ich gruntownej analizie i zestawieniu z zebranymi w sprawie dowodami - mają w istocie charakter polemiczny i opierają się

wyłącznie na
wybiórczej oraz
subiektywnej ocenie
zebranych w sprawie
dowodów.

Sąd Okręgowy nie
dostrzegł też w
zarzutach żadnych
rzeczowych i celnych
argumentów, które
dyskwalifikowałyby
stanowisko Sądu
I instancji w
zakresie ustalonych
faktów. Poza tym,
analiza materiału
dowodowego sprawy
nie stwarza w żadnej
mierze podstaw do
uznania, że sąd
miałby dokonać
błędnych ustaleń
faktycznych w
zakresie
przewidzianym w
zarzucie. Sąd
Rejonowy
przeprowadził
postępowanie
dowodowe w sposób
prawidłowy, a także
w sposób trafny i
syntetyczny ocenił
zgromadzone w
sprawie dowody,
rozważył wszystkie
ustalone na ich
podstawie
okoliczności
przemawiające
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego, a swoje
przekonanie co do
ich wiarygodności
- w sensie
pozytywnym i
negatywnym -
logicznie i

wyczerpująco umotywowwał w pisemnych motywach orzeczenia, przy czym uczynił to z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Następnie na podstawie tychże dowodów, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu. Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy, jak i odtworzony na podstawie tego materiału stan faktyczny. Kontrola odwoławcza wykazała bowiem, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych działał zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w ramach i na podstawie obowiązującego prawa oraz zasad doświadczenia życiowego.

W aspekcie powyższego obrońca oskarżonego nie przedstawił takich argumentów, które mogłyby skutecznie

podważyć
stanowisko Sądu I
instancji. Wniesiony
przez niego środek
odwoławczy w
istocie sprowadza się
do odmiennej oceny
zgromadzonych w
niniejszym
postępowaniu
dowodów. Prawem
wymienionego jest
dokonywanie innej
oceny
zgromadzonego
materiału
dowodowego, nie
oznacza to jednak
w żadnym razie,
iż taką ocenę
powinien podzielać
sąd orzekający.
Organ meriti miał
w polu widzenia
wszystkie ujawnione
dowody, których
ocena w pełni
chroniona jest
zasadą, o jakiej
mowa w przepisie
art. 7 k.p.k.,
co pozwoliło na
dokonanie
niesprzecznych z
logiką i
doświadczeniem
życiowym ustaleń
faktycznych, a w
konsekwencji
nadanie
inkryminowanemu
zachowaniu
oskarżonego
właściwej oceny
prawnej. Wybór
wiarygodnych źródeł
dowodowych jest
domeną organu
ferującego
zaskarżony wyrok.

Musi być on jednak w sposób logiczny i wyczerpujący - z uwzględnieniem wiedzy i doświadczenia życiowego - argumentowany, co czynione jest w uzasadnieniu wyroku. Inaczej mówiąc w myśl zasady swobodnej oceny dowodów (określonej w art. 7 k.p.k.) sąd wyrokujący spośród sprzecznych ze sobą elementów materiału dowodowego (w tym zeznań świadków oraz dokumentów czy też wyjaśnień oskarżonego) ma prawo jednym dać wiarę, a innym wiarygodności odmówić. Może zatem oprzeć swój wyrok na zeznaniach jednego czy kilku świadków lub oprzeć się o nieosobowy materiał dowodowy i je uznać za wiarygodne, a odmówić wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, jeżeli przeświadczenie sądu o winie jest dostatecznie umotywowane. Z powinności tej Sąd Rejonowy w pełni się wywiązał.

Czyniąc ustalenia faktyczne Sąd oparł się na relacjach świadka D. W. - funkcjonariusza policji w Komendzie Powiatowej Policji w Ś.. Świadek zeznawał spójnie, logicznie i konsekwentnie, a jego depozycje były w pełni zgodne z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. W/w świadek w dniu zdarzenia wykonywał czynności służbowe i nie ma żadnych podstaw do uznania, że jego wersja wydarzeń obarczona jest negatywnym nastawieniem do oskarżonego, którego w istocie D. W. nie znał wcześniej.

W tym miejscu zważyć należy, iż Sąd podziela zaprezentowane w doktrynie i orzecznictwie stanowisko, że jeżeli przedmiotem czynu jest taka ilość tych środków, która mogłaby zaspokoić tego rodzaju potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych, to należy przyjąć, że jest tych środków znaczna ilość.

Ponadto, odnosząc się do znamienia przeznaczenia środków odurzających lub substancji psychotropowych "na własny użytek", wskazuje się, że jedynie w przypadku posiadania nieznacznych ilości narkotyków, jeżeli brak jest dowodów wskazujących na przeznaczenie handlowe, należy przyjmować posiadanie na własny użytek (por. między innymi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2006 r., II KK 47/05; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, opubl. OSNKW 2009, z. 10, poz. 84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2011 r., IV KK 127/11, Lex nr 897769; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2017 r., III KK 73/17, opubl. OSNKW 2018/1/7).

Kryterium decydującym o tym, czy ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych jest "znaczna", "nieznaczna", czy też "zwykła", są: ich masa wagowa - gramy, kilogramy,

tony, ilość porcji, rodzaj środka lub substancji - podział na tzw. twarde i miękkie, oraz cel przeznaczenia - w celach handlowych, na potrzeby własne" (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2000 r., sygn. akt II AKA 22/00, opubl. OSA 2001/2/8).

W aspekcie powyższego, w ocenie Sądu linia obrony oskarżonego polegająca na twierdzeniu, jakoby posiadane przez niego substancje narkotyczne były na własne potrzeby (wszak twierdził, że zażywa narkotyki), nie może się ostać. Zauważyć należy, iż oskarżony przybył na dyskotekę w miejscowości M. oddalonej o prawie 300 km od miejsca zamieszkania samochodem osobowym. Przy czym, w chwili zatrzymania nie zdradzał objawów odurzenia, zachowywał się co do zasady normalnie. O braku podstaw do uznania, że oskarżony jest osobą używającą narkotyki przekonują zatem nie tylko relacje

dokonującego jego zatrzymania policjanta, ale też zeznania matki oskarżonego, która zaprzeczyła, aby zachowanie syna wskazywało na zażywania narkotyków. Oczywiście prawidłowo dostrzegł Sąd meriti, że oskarżony mógł być osobą zażywającą substancji narkotycznych w sposób incydentalny, lecz lansowanie wersji uzależnienia od narkotyków i posiadania ich w takiej ilości jedynie dla swoich potrzeb - w ocenie sądu odwoławczego - podyktowane jest wyłącznie dążeniem do zmniejszenia swej odpowiedzialności za inkryminowany mu czyn. Sprzeczne zatem z logiką i doświadczeniem życiowym jest komunikowanie przez oskarżonego, że narkotyki przy nim ujawnione (i co należy wyraźnie podkreślić w ilości znacznej) zakupił dla siebie po przybyciu na dyskotekę w M. od nieznanego mężczyzny. Tym bardziej, że w niedalekiej

przeszłości
oskarżony został
skazany nie tylko
za posiadanie, ale
też dystrybuowanie
narkotyków wśród
osób małoletnich.

W tym miejscu
zważyć należy, iż na
rozprawie
apelacyjnej w dniu
07 grudnia 2021
roku Sąd Okręgowy
oddalił wniosek
dowodowy obrońcy
oskarżonego o
dopuszczenie
dowodu z opinii
biegłego toksykologa
celem weryfikacji
stwierdzeń
zawartych w opinii
biegłego na k. 59-60,
w szczególności
czasu trwania
odurzenia przy
przyjęciu
podzielenia
zatrzymanego
środka na ponad
100 porcji, albowiem
dowód ten nie
był powoływany
przed sądem I
instancji pomimo, że
składający wniosek
mógł go powołać,
a ponadto dane
zawarte w opinii
chemiczno -
toksykologicznej w
postaci
sprawozdania mgr
farm. A. T. z (...) im.
K. M. w P. Katedry
i Zakładu Medycyny
Sądowej są klarowne
i spójne wskazując,
że dla odurzenia

substancją 4 -
C. konieczna jest
ilość przewyższająca
150 mg. W
aspekcie powyższego
posiadana przez
oskarżonego ilość
soli (...) o masie
15,24 g była zdolna
do wywołania efektu
odurzenia u 101
odbiorców.

A zatem, zważywszy
na szczegółową
analizę dowodów,
zdaniem Sądu
stwierdzić trzeba, że
środki
psychotropowe
będące
przedmiotem
niniejszego
postępowania nie
były przeznaczone
na własny użytek
(gdyż w polu
widzenia należy
mieć m. in., że jest
też osobą karaną za
udzielanie środków
psychotropowych i
odurzających, i
uczestnictwo w
obrocie tymi
środkami).

Dodatkowo, mając
na uwadze, że tzw.
dawki efektywne dla
(...) wynoszą około
150 mg (poniżej
tej dawki występuje
poprawa nastroju,
wzmoczona empatia
i stymulacja, a
powyżej tej dawki
nasilone objawy w
tym euforia i
duża dawka empatii)
i bez wątpienia

ilość wspomnianego środka o masie 1,54 g wystarczająca jest do zaspokojenia potrzeb i do wywołania efektu psychoaktywnego u 10 nieuzależnionych biorców, to oskarżony posiadając 15,24 gramów tego środka, posiadał 101 porcji tego narkotyku wystarczających do odurzenia 101 nieuzależnionych biorców, a więc ilość ponadprzeciętną, mogącą istotnie uchodzić za hurtową i to niezależnie od deklarowanego przez niego celu posiadania. Bowiern, zważyć należy, iż z uwagi na różnorodność narkotyków taka sama ilość (rozumiana jako waga lub objętość) stanowić będzie różną ilość jednorazowych dawek potrzebnych do odurzenia jednej osoby. Zarówno rodzaj wprowadzonych do obrotu narkotyków (amfetamina zaliczana do tzw. „narkotyków twardych”), a przede wszystkim ich ilość wskazuje, że wystarczyłyby do zaspokojenia potrzeb nawet

kilkuset osób, albowiem jedna porcja amfetaminy wystarczająca do odurzenia jednej osoby - to 0,1 gram (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 czerwca 2014 r., II AKa 183/14, Legalis).

Reasumując Sąd I instancji w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy poddany ocenie zgodnej z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, w oparciu o które przeprowadził trafną ocenę prawną zachowania oskarżonego, prawidłowo ustalił, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 62 ust. 1 w zw. z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. (w warunkach recydywy podstawowej).

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i przyjęcie kwalifikacji prawnej

zasadny
częściowo zasadny

<p>czynu z art. 62 ust. 1 u.o.p.n. i wymierzenie oskarżonemu kary adekwatnej w stosunku do popełnionego czynu, dopuszczenie dowodu z opinii biegłego toksykologa celem weryfikacji stwierdzeń zawartych w opinii biegłego na k. 59-60, w szczególności czasu trwania odurzenia przy przyjęciu podzielenia zatrzymanego środka na ponad 100 porcji, ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził i ocenił zgromadzone w sprawie dowody, rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a swoje</p>			

przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie pozytywnym i negatywnym, logicznie i wyczerpująco umotywował w pisemnych motywach orzeczenia, przy czym uczynił to z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Następnie na podstawie tychże dowodów, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do niemożności przypisania oskarżonemu D. P. sprawstwa i winy w zakresie zarzucanego jej czynu.

Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy jest wszechstronna, pełna, logiczna i wsparta zasadami doświadczenia życiowego, a więc odpowiada w pełni wymogom nałożonym przez reguły z art. 7 k.p.k. i stąd też sąd odwoławczy zwolniony był od drobiazgowego odnoszenia się do zarzutów apelacji, kwestionujących w rzeczywistości taką ocenę. W takim

<p>wypadku wystarczające było więc wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 03.09.2021 r., III KK 264/21, Legalis; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26.07.2016 r., II KK 196/16, Legalis).</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Rażąca niewspółmierność kary poprzez jej surowość.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Z rażąca niewspółmiernością kary – a tylko w wypadku tego rodzaju niewspółmierności byłyby podstawy do wzruszenia zaskarżonego wyroku – mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na</p>				

wymiar kary, można było przyjąć, że wystąpiła wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Nie chodzi tu przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary ale o różnicę tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można – również w potocznym tego słowa znaczeniu – „rażąco” niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować (zob. OSNPG 1974/3-4/51; OSNPK 1995/6/18). Sytuacja taka, zdaniem Sądu Odwoławczego, w niniejszej sprawie jednak nie zachodzi. Wbrew twierdzeniom skarżącego, wymierzając karę oskarżonemu Sąd I instancji kierował się wszystkimi dyrektywami zawartymi w art. 53

k.k., uwzględniając w szczególności stopień winy oskarżonego, stopień społecznej szkodliwości poszczególnych popełnionych przez oskarżonego czynów, jak też cele wychowawcze i zapobiegawcze, które zastosowana sankcja ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego.

Niewątpliwy wpływ na wymiar kary miał sposób działania oskarżonego, a mianowicie w warunkach powrotu do przestępstwa. Tym samym, Sąd uwzględnił zupełny bezkrytycyzm oskarżonego wobec własnego postępowania wyrażający się w dokonaniu czynu w okresie próby orzeczonej przy warunkowym przedterminowym zwolnieniu z reszty uprzednio orzeczonej kary. Nie bez znaczenia dla oceny społecznej szkodliwości przypisanego przestępstwa miał też fakt, iż ilość substancji narkotycznych ujawnionych przy oskarżonym, która umożliwiła

odurzenie nią około 100 osób. Mając powyższe na względzie Sąd uznał, iż wymierzona oskarżonemu izolacyjna kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, będzie wyważona, adekwatna i jak najbardziej sprawiedliwa. W ocenie Sądu Odwoławczego tak ukształtowana represja karna stwarza przy tym realne możliwości osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych w zachowaniu wymienionego i powinna ona zarazem wywołać w świadomości oskarżonego przeświadczenie o nieuchronności kary oraz wyrobić poczucie odpowiedzialności i poszanowania prawa. Poza tym kara tego rodzaju będzie oddziaływała właściwie na społeczeństwo, osiągając w ten sposób cele prewencji ogólnej.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i przyjęcie

zasadny

<p>kwalifikacji prawnej czynu z art. 62 ust. 1 u.o.p.n. i wymierzenie oskarżonemu kary adekwatnej w stosunku do popełnionego czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>			

<p>1.7. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Utrzymanie w mocy wszystkich rozstrzygnięć zawartych w wyroku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Wyrok jest słuszny i sprawiedliwy, zaś apelacja obrońcy oskarżonego bezzasadna. Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał rzetelnej, skrupulatnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanego mu przestępstwa, subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy</p>		

<p>prawne, jak i w konsekwencji orzeczonej kary. Przedmiotem rozważań zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były nie tylko dowody obciążające oskarżonego, ale i dowody przeciwne, zostały one ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>		

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte wyroku	w	
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
2		<p>Wobec nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez obronę oskarżonego A. L., na zasadzie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 300 złotych tytułem opłaty za drugą instancję oraz kwotę 20 złotych tytułem zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze.</p> <p>Zdaniem sądu odwoławczego nie ma żadnych argumentów przemawiających za zwolnieniem oskarżonego od konieczności</p>

uiszczenia poniesionych w sprawie wydatków oraz od opłaty. Oskarżony jest młodym mężczyzną (ma 23 lata), kawalerem, a z ostatnich informacji o nim wynikało, że jakkolwiek nie pracuje zarobkowo (pozostaje natomiast na utrzymaniu rodziców), niemniej jednak nie ma nikogo na utrzymaniu, nie ma też żadnych przeciwwskazań zdrowotnych do podjęcia legalnego zatrudnienia, a w przedmiotowej sprawie posiadał obrońcę z wyboru, a więc jest w stanie wygospodarować środki finansowe na poczet zapłaty należnego obrońcy wynagrodzenia. W aspekcie powyższego, w ocenie sądu odwoławczego oskarżony winien i ma ku temu możliwości, ponieść w całości należności fiskalne (które w istocie nie są w wygórowanej wysokości) związane z przedmiotowym postępowaniem karnym.

7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. L..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 10 września 2021 roku w sprawie sygn. akt VII K 395/21.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana